

[Lilli Gyldenkilde]

tid de vigtigste sikkerhedspolitiske forudsætninger i kampen mod fascismen.

Det var det ene, jeg gerne ville sige til hr. Peter Duetoft, uden at jeg dermed naturligvis beskylder hr. Peter Duetoft for at være tilfreds med det. Det må endelig ikke misforstås; det var kun det, at alt ikke bliver godt alene i og med, at vi er i samarbejde.

Det andet, jeg vil sige, er, at jeg har et Ritzautelegram, som jeg ikke kan nå at læse op nu. Det vil jeg bruge en kort bemærkning på senere.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil godt sige til fru Lilli Gyldenkilde, at jeg må skuffe fru Lilli Gyldenkilde. Jeg overspillede ikke. Jeg mente faktisk, hvad jeg sagde.

Fru Lilli Gyldenkilde har åbenbart misforstået det. Mit argument er ikke, at blot fordi man står sammen, løser problemerne sig.

Nej, jeg siger: Vi kan ikke løse problemerne, hvis vi ikke står sammen. Der er da ingen garanti for, at de bliver løst, blot fordi man står sammen, men man har en styrke, fordi man står sammen i stedet for at løse problemerne enkeltvis. Det var det, vi lærte, da man startede EF-samarbejdet i sin tid: Hvor Europas nationalstater nærmest har bekæmpet hinanden og forsøgt at trække i alle mulige forskellige retninger, dér vil vi prøve at trække i samme retning, for så vil vi bedre kunne løse problemerne.

Det er klart, at blot fordi man sætter sig i et fælles rum, har problemerne ikke løst sig. Men det er et godt instrument.

Så må jeg sige om det med de italienske fascister: Jeg blander mig ikke i, hvordan de italienske vælgere danner et parlament, der fører til en regering. Jeg tror, det er noget af det, der hedder national identitet, at man har lov til det.

Derfor mener jeg, at det er en meget farlig tankegang, at Fællesskabet skulle begynde at reagere, fordi der i en demokratisk valgt regering er mennesker, som vi ikke kan lide grundholdningen hos. Så mener jeg, vi er ude på en farlig vej.

Men jeg kan love fru Lilli Gyldenkilde, hvis vi kommer til at sidde sammen i Europa-Parlamentet eller her i Folketinget, at indsatsen bli-

ver at forhindre disse synspunkter i at få nogen som helst indflydelse i Fællesskabet, hvad enten det er i form af en kommissær eller i form af forslag, der bliver vedtaget i Ministerrådet eller af Europa-Parlamentet. Man kan finde CD i første række i kampen mod den slags synspunkter, ingen diskussion om det!

Men det er meget farligt, synes jeg, at begynde at tale om boykot, fordi grundlaget for Fællesskabet er, at man går ud fra, at landene er demokratier, og hvis man ikke er demokratier, kan man ikke være medlem af Fællesskabet. Men når man siger, at et land er et demokrati, så kan der jo altså også af og til være nogle mennesker, der er valgt, som man ikke kan lide. Det er demokratiets spilleregler.

Så det, jeg ønsker at være, er ikke boykotter, men jeg ønsker at være stopklods for nogle politiske holdninger, som jeg ikke kan lide. Og dér mener jeg vi har en stor indsats at gøre.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg deler synspunktet om at være stopklods, så det vil vi i givet fald kunne være i fællesskab, hvis vi får chancen.

Det andet, jeg ville have taget op i forbindelse med hr. Peter Duetofts tale, men som jeg ikke fik tid til, fordi ordene løb af med mig, var hr. Peter Duetofts ord om – og flere har været inde på det her i dag – at de fire lande har taget det hele, Maastricht og det hele og fælles forsvar og hele molevitten, og til det må jeg sige, at det passer ikke. Det har de ikke.

Jeg står med et telegram fra Ritzau, oprettet den 16. maj 1994; det er fra udlandsafdelingen, og det er et referat af, hvad den finske præsident Martti Ahtisaari – det er næsten ikke til at sige – citeres for at sige:

»Hvis Finland bliver medlem fra begyndelsen af næste år, så vil landet stå over for sin største udfordring i 1996, hvor EU på en konference skal drøfte en fælles forsvarspolitik.«

Så man har ikke sagt ja til fælles forsvarspolitik. Man har sagt, at det er noget, vi skal drøfte i 1996 og ikke nu, og derfor har man ikke bedt om nogen forbehold. Det, Finland har gjort, er altså at skubbe det ud og sige: Det drøfter vi i 1996. Vi har derimod sagt, at det har vi taget stilling til. Dér er forskellen. Men lad være med at rejse rundt og sige, at de fire ansøgerlande har taget hele molevitten; det er ikke rigtigt.